

ODVJETNIK

Ivan Ostojić

Šibenska 13, 21 000 Split, OIB: 76838871769
mob: +385918903958, email: ou.ostojic@outlook.com

St-262/2023

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE

Vjerovnik: Ivan Jukić, Poljička cesta 67 A, Dugi rat, OIB: 71706068963,
zastupan po punomoćniku Ivanu Ostojiću, odvjetniku u Splitu, Šibenska 13

Stečajni dužnik: RADNIČKI NOGOMETNI KLUB SPLIT sportsko dioničko društvo za
obavljanje sportskih djelatnosti u stečaju, Hrvatske mornarice 10, Split,
OIB: 19808345315, zastupano po stečajnom upravitelju Milanu Bariši
Obradoviću, OIB: 45619494339, Sveta Nedelja, Srebrnjak 20B

ŽALBA VJEROVNIKA

Protiv dijela rješenja broj St-262/2023-69,
od 26. srpnja 2024. godine

1/ Protiv uvodno citiranog rješenja imenovani vjerovnik u zakonskom roku podnosi žalbu pobijajući navedeno rješenje u točkama I., II. i III. izreke, zbog sljedećih razloga:

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- bitne povrede odredbi postupovnog prava.

Točkom I., II. i III., rješenja Trgovačkog suda u Splitu, broj St-262/2023-6, od 26. srpnja 2024., utvrđene su tražbine vjerovnika viših isplatnih redova, zatim je osporen dio tražbine imenovanog vjerovnika te su upućeni stečajni vjerovnici iz točke II. izreke u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja, odnosno primitka drugostupanjske odluke, pokrenuti parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđenja osporene tražbine, odnosno predložiti nastavak parnice, a kako to pobliže stoji u točkama I., II i III. izreke pobijanog dijela predmetnog rješenja.

Pobijani dio rješenja je nezakonit.

Imenovani vjerovnik u prvom redu navodi da je pobijanim rješenjem, u dijelu u kojem je utvrđena njegova tražbina, pogrešno svrstan u DRUGI VIŠI ISPLATNI RED umjesto u PRVI VIŠI ISPLATNI RED.

Naime, člankom 138. st. 1. t.1. Stečajnog zakona (N.N. 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24) propisano je da u tražbine prvog višeg isplatnog reda ulaze tražbine radnika i prijašnjih dužnikovih radnika nastale do otvaranja stečajnog postupka iz radnog odnosa, dok je člankom 11. st. 12. Zakona o sportu (N.N. 141/22) propisano:

“U slučaju stečaja kluba ili u slučaju spora vezanog uz izvršenje obveza iz ugovora sklopljenog sa sportašem koji djelatnost obavlja kao samostalnu sportsku djelatnost smatra se da je sa sportašem sklopljen ugovor o radu.”.

U obrazloženju pobijanog rješenja sud prvog stupnja navodi da je ovaj zakon stupio na snagu 1. siječnja 2023., a da iz prijelaznih i završnih odredbi tog zakona ne proizlazi da bi se isti primjenjivao i na postupke, niti na pravne odnose koji su nastali prije stupanja na snagu ovog zakona odnosno prije 1. siječnja 2023. godine.

Međutim, iz samog Zakona o sportu, kao i načina na koji se pojedini zakoni tumače i primjenjuju, kao i načela da se na radnike uvijek primjenjuje pravo koje je za njih povoljnije, jasno je da se Zakon o sportu odnosi na stečajeve koji su otvoreni nakon stupanja na snagu tog zakona, odnosno na sva potraživanja koja su nastala do dana otvaranja stečaja nad sportskim klubom, bez obzira kada je ugovorni odnos između sportaša i kluba nastao jer bi u protivnom u prijelaznim i završnim odredbama tako i pisalo, a isto tako bi sportaši koji su zaključili ugovor o profesionalnom igranju nakon 1. siječnja 2023. godine bili u povoljnijem položaju od sportaša koji su takav ugovor zaključili prije tog dana, što je u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske kojim je u članku 14. st. 2. propisano da su svi pred zakonom jednaki.

U konkretnom slučaju stečaj nad dužnikom otvoren je nakon stupanja na snagu predmetnog zakona, radi čega na potraživanja svih sportaša koja su prijavljena u predmetnom stečajnom postupku treba primjenjivati taj Zakon, bez obzira kada je pravni odnos nastao.

Dakle, već zbog same činjenice da je Zakonom o sportu propisano da se u slučaju stečaja kluba smatra da je sa sportašem sklopljen ugovor o radu, predmetno potraživanje treba svrstati u prvi viši isplatni red, a ne u drugi viši isplatni red kako je to napravio sud prvog stupnja.

2/ Nadalje, predmetno potraživanje trebalo je svrstati u prvi viši isplatni red i zbog razloga koje sud prvog stupnja navodi pod točkom 7.2. pobijanog rješenja. U tom dijelu obrazloženja sud prvog stupnja navodi da nije sporno da se još u predstečajnom postupku kao sporno postavilo pitanje imaju li profesionalni sportaši i treneri status radnika, odnosno sudjeluju li u predstečajnom postupku te da nije sporno da je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukama Revd 3379/2021-4 od 12. travnja 2022. i Revd 3379/2021-11 od 19. srpnja 2022., dopustio reviziju upravo vezano za pitanja imaju li profesionalni sportaši status radnika u nogometnim klubovima.

Notorna je činjenica da profesionalni nogometaš - igrač može biti registriran isključivo za jedan klub za kojeg igra, a za profesionalne sportaše praksa Europskog suda za ljudska prava u Strasbourgu zauzela je stav da su to sportaši koji imaju pisani ugovor s klubom kojeg je registriralo nadležno tijelo nacionalnog sportskog saveza i koji je za svoje igranje plaćen više nego što iznose troškovi koje je on stvarno imao.

Isto tako, Europski sud u Luxembourg je još u predmetu *Union Royale Belge des Sociétés de Football Association ASBL v Jean-Marc Bosman* (1995) C-415/93, zauzeo jasan stav da se profesionalni igrači (u tom slučaju nogometaši) imaju smatrati radnicima.

Da su profesionalni igrači radnici zaposleni kod određenog sportskog kluba jasno upućuje i činjenica da oni istovremeno ugovor o profesionalnom igranju mogu zaključiti isključivo s jednim sportskim klubom i da ih taj klub plaća za njihovo igranje, što ih stavlja u položaj radnika u klubu i čini ih ovisnima upravo o tom klubu s kojim su potpisali ugovor o profesionalnom igranju.

S obzirom da je Republika Hrvatska član Europske unije, jasno je da se profesionalnim sportašima mora priznati status zaposlenika u sportskim klubovima s kojima su potpisali ugovore o profesionalnom igranju, a sve u skladu s praksom Suda Europske unije.

Dokaz: - po potrebi pregled Pravilnika o statusu i registracijama igrača HNS-a,
- pregled presude Suda Europske unije, C-415/93, od 15. prosinca 1995.,
- pregled znanstvenog rada Dr. sc. Andrijane Bilić i Vanje Smokvina, mag. iuris,
UDK: 347.4:796 (4)

3/ Nadalje, sukladno praksi Suda Europske unije u Luxembourg, u tumačenju pojma “radnik” može se ukratko reći da je za ocjenu je li neka osoba radnik potrebno uzeti u obzir obavlja li ta osoba tijekom određenog razdoblja posao osobno (što u svakom slučaju obavljaju profesionalni sportaši), a u korist druge osobe i prema njenim uputama (u konkretnom slučaju to je Klub za kojeg je vjerovnik bio registriran i s kojim je imao potpisan Ugovor o igranju) za koji u zamjenu dobiva naknadu (koja je predmet ovog stečaja) uz postojanje subordinacije (što ne treba posebno obrazlagati jer je igračima u kolektivnim sportovima u svakom slučaju nadređen trener i uprava Kluba) pri čemu nije bitno kako se ugovori nazivaju u nacionalnim zakonodavstvima, **a pravna priroda radnog odnosa prema nacionalnom pravu nema utjecaj na status radnika u smislu prava EU-a.**

Dokaz: - pregled znanstvenog rada Mr.sc. Iris Gović, dipl.iur., UDK 331.55, *Utjecaj pojma radnika u praksi Suda EU-a na primjenu Zakona o radu “Pravo i porezi”*, br. 7-8/19 i 9/19-drugi dio

4/ Nadalje, u predmetu C-232/09, od 11. listopada 2010., Sud EU-a ističe da se u skladu s ustaljenom sudskom praksom, pojam “radnik” u smislu Direktive 92/85 ne može tumačiti drugačije prema svakom nacionalnom pravu i mora se definirati u skladu s objektivnim kriterijima koji razlikuju radni odnos u odnosu na prava i dužnosti dotičnih osoba te **da je osnovna značajka radnog odnosa da osoba u određenom razdoblju obavlja usluge za i pod vodstvom druge osobe, u zamjenu za koju prima naknadu, a formalna kategorizacija kao samozaposlene osobe prema nacionalnom pravu (što je slučaj s profesionalnim sportašima u RH) ne isključuje mogućnost da se osoba može tretirati kao radnik u smislu Direktive 92/85 ako je neovisnost te osobe samo fiktivna, čime se prikriva radni odnos u smislu te Direktive.**

Isto tako, u predmetu C-147/17, od 20. studenog 2018. godine Sud EU-a zaključuje da radni odnos pretpostavlja postojanje podređenosti između radnika i njegovog poslodavca, što u konkretnom slučaju ne bi trebalo biti sporno jer su igrači u podređenom položaju u odnosu na Klubove i trenere po čijim uputama postupaju.

Isto tako, na podređenost upućuje i činjenica da igrač istovremeno može biti registriran samo za jedan klub.

Na isti zaključak upućuje i niz drugih odluka koje se navode u znanstvenom radu Mr.sc. Iris Gović, dipl.iur., UDK 331.55, *Utjecaj pojma radnika u praksi Suda EU-a na primjenu Zakona o radu - “Pravo i porezi”*, br. 7-8/19 i 9/19.

Dokaz: - pregled predmeta C-232/09, od 11. listopada 2010., Suda EU-a,
- pregled predmeta C-147/17, od 20. studenog 2018., Suda EU-a,
- pregled znanstvenog rada Mr. sc. Iris Gović, dipl.iur., UDK 331.55, *Utjecaj pojma radnika u praksi Suda EU-a na primjenu Zakona o radu “Pravo i porezi*, br. 7-8/19 i 9/19,

5/ Isto tako, slobodno se može reći da su ograničenja rada profesionalnih sportaša daleko veća nego li su ograničenja rada radnika zaposlenih kod određenog poslodavca.

Naravno da zakonodavac kod izrade i pisanja zakonskih propisa nije u mogućnosti predvidjeti sve životne situacije na koje se apstraktna pravna norma odnosi, radi čega je potrebno apstraktnu pravnu normu i primjenjivati na određeni slučaj te tu pravnu normu tumačiti u skladu s ciljem te pravne norme.

U svakom slučaju cilj Stečajnog zakona i Zakona o sportu je da se osobama koje su zaposlenici pravnih osoba nad kojima se provodi stečajni postupak i profesionalnim sportašima koji nastupaju za taj klub, osigura povoljniji položaj u odnosu na sve ostale vjerovnike, jer oni svojim radom u određenom razdoblju doprinose samoj opstojnosti dužnika nad kojima se provodi taj postupak, a na jednak način toj opstojnosti u konkretnom slučaju su doprinosili i profesionalni igrači koji su nastupali za RNK SPLIT jer bez njih se taj klub u određenom razdoblju uopće ne bi mogao natjecati, a ako klub ne sudjeluje u natjecanjima tada uopće nema potrebe za profesionalnim sportašima.

6/ Imenovani vjerovnik posebno napominje da agonija stečajnog dužnika RNK Split traje od 2017. godine, kada je pokrenut prvi postupak predstečajne nagodbe, sve do danas kada je nad ovim Klubom otvoren stečajni postupak, te da u tom razdoblju od već 8 (slovima: osam) godina, ovaj isti vjerovnik pokušava ostvariti svoje pravo da mu se kao profesionalnom sportašu priznaju status i prava radnika, koje pravo je u zemljama Europske unije prepoznato još 1995. godine u predmetu BOSMAN. U vrijeme donošenja odluke u predmetu Bosman, Republika Hrvatska još uvijek nije bila članica Europske unije, ali s ulaskom Republike Hrvatske u Europsku uniju, odluke Europskih sudova obvezuju i Republiku Hrvatsku, radi čega je neshvatljivo da sud prvog stupnja, unatoč čak i zakonskim promjenama koje su izvršene u Zakonu o sportu, uporno odbija profesionalnim sportašima priznati status radnika???

7/ Radi navedenog, predlaže se da sud drugog stupnja preinači pobijano rješenje na način da žalitelja svrsta u prvi isplatni red, podredno da ukine pobijano rješenje u točkama I., II. i III. izreke i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

U Splitu 9. kolovoza 2024. godine